

KAMARÁDI DO STOUPY NEPATŘÍ

„Tak hele plešoune, moc se tu neroztahuj a hlavně se na mne necpi“ řekl D'Artagnan Leninovi „Já jsem šlechtic a husy jsme spolu nepáslí“.

„Ty seš v první řadě parazit“ rozčilil se Lenin „tyjící z utrpení pracujícího lidu. Škoda, že ses nedožil Francouzské revoluce – tam by ti to spočítali – i když to byli taky buržousti a bylo jen dobře, že se nakonec pomlátili navzájem. To je tak, když někdo nepochopí dějinnou úlohu proletariátu a lpí na historicky znemožněných třídách“.

„Jaká historicky znemožněná třída? Co to žvaníš? Tady si zrovna nedávno jednoho takového šlechtice ten tvůj proletariát málem zvolil za prezidenta a rovnou i s tou jeho šedou eminencí – to je takový bazilišek jako ten náš Richelieu, také moc fajnovej člověk, i když Richelieu aspoň tolik na veřejnosti nechlastal“ uzavřel D'Artagnan a odplivl si.

„Já jsem o tom psal už ve své polemice *Kdo jsou přátelé lidu a jak bojují proti sociálním demokratům*“ řekl Lenin „Taky to nakonec ten Zeman vyhrál, on proti socdemákům bojuje ze všech sil a dobře dělá – neměli ho naštvat. Kdyby četli můj traktát *Jeden krok dopředu, dva zase zpátky*, věděli by, že to na ně pasuje jak zadek na hrnec. Ale oni jsou nepoučitelní, od nich se proletariát ničeho dobrého nedočká“.

„A vidíš, jak si odporuješ, ty politický trolle? Nakonec to přece jen vyhrál šlechtic, i když takový zeman je jen nýmánd nižší šlechtické kategorie“.

„Jo - tak tenhleten je něco jako šlechtic-gentleman? Hahaha ... já ti to pořád říkám - učit se, učit se, učit se!“ vítězoslavně se smál Lenin. „A především nežvanit o věcech, kterým nerozumíš“.

„Zavři svá zlolajná ústa, bezbožníku“ vmísil se do diskuse abbé Aramis „To ty ses měl tak dožít Stalinovy vlády, ten by tě dal Berijovým chlapcům jako předkrm, pokud by tě ovšem dřív neskolila nějaká prašivina z nevěstince - ani svůj kord bych si o tebe neotřel. To já lovil jen mezi šlechtičkami.“

„Pche - vod těch si to mohl chytit cobyšuk“ ozval se Domácí lékař a se vztyčeným prstem profesorsky dodal: „Je vědecky prokázáno, že pařížská šlechta té doby byla venericky promořená skrz naskrz“.

„Hoši, nehádejte se mi tady“ řekla Babička „Kdo to má pořád poslouchat? Viktorka už odsud radši utekla někam ke splavu ... teď tam ovšem ječí, protože v sobotu vyhrála v Hradci Gambáč ligu ...“

„Proklatě - ty babo sprostého původu, netahej sem do diskuse fotbal. Tady jde o vážné věci“ řekl Lakedaimón „A neskákej urozeným do řeči. Četla jsi starořecké mýty, víš vůbec kdo já jsem?“

„Ty seš hlavně ubohej spartan, kterej neumí unést prohru. Však von vám ještě Berbr ukáže, on je stejnej, jako ten zlej správce od naší hodné paní kněžny. Je v něm tolik dobrého jak v zadeli medu“ prorokovala Babička.

„Jaká prohra?“ rozčiloval se monarcha „Vždyť ten letec, jak po něm pojmenovali ten sejra – Limburský – či tak nějak, nafilmoval pentli a tím změnil výsledek celého ročníku. Jinak jsme byli první my, to je přece bez diskuse, to nemůže nikdo popřít“.

„A nám budete říkat, že umíme jen brečet“ pravil pan Purkrábek, zástupce banky Slávie, otráveně a otíral si opocenou pleš. „Je tady hrozné horko ... a to ještě nezačalo léto – máme se nač těšit“.

„Bacha, někdo sem jde. Držte už konečně hubu ...“ varoval Lenin.

„Hubu držet nebudu a stejně to na vás na všechny prásknu“ řekl vzpurně Pavlík Morozov. „Prásknul jsem tátu, prásknul jsem strejdu a vás prásknu taky. Opět se proslavím“.

„Vopovaž se ty šmejde. Kam ta mládež dneska spěje ... kde je tolik potřebná solidarita mas? Jak má člověk potom s takovým materiálem dělat světovou revoluci?“ hořekoval Lenin.

„Jo, jakého jste si mne vychovali, takového mne máte“ řekl Pavlík s převahou odbojného puberťáka.

* * *

Dívka se zvědavě rozhlížela na půdě starého domu a posléze, co popadla dech po výstupu příkrými schody vzhůru, se překvapeně obrátila na mládence: „To já ani nevěděla, že je tady nějaká knihovna“.

„No tedy – ona to vlastně ani žádná knihovna není. Je to jen stará zasklená skříň, kam děda dával knížky, které buď už znal nazpaměť, nebo takové, které zas naopak vůbec číst nechtěl“.

„A proč je tedy nedal třeba do antikvariátu?“

„Jednak by za ně stejně nic nedostal a potom - on byl děda tak trochu podivín. On s těmi knížkami žil a povídal si s nimi. Snad i raději než s lidmi. Považoval je za své kamarády a proto je odkládal tady na půdu, ale ubližovat jim nechtěl“.

„On si s nimi povídal? Myslíš si, že i ty knížky si teď samy spolu povídají? To by mne zajímalo asi o čem?“

„Máš moc bujnou fantazii“ zasmál se mládenec. „Ale teď mi řekni, co s nimi budeme dělat my? Kam s nimi – do sběru?“

„Nechme je tady dál“ řekla dívka a přitiskla se k mláďenci. „Kamarádi do stoupy nepatří“.

„Klidně. Dům je veliký a půdu stejně nepotřebujeme, dole budeme mít ještě práce až nad hlavu ...“ povzdychl si mládenec a obrátil se k odchodu.

* * *

Lenin vytáhl Pavlíkovi Morozovovi oslintaný roubík z úst, který – s pohotovostí sobě vlastní -narychlo vyrobil z Babiččina fěrtochu, způsobně jej otřel D'Artagnanovi o plášť a vrátil Babičce se slovy: „Moc děkuji. A na toho fakana pošlu soudruha Makarenka ... teda až se vrátí z gulagu, on si to s ním pak vyřídí“.